

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-173)

Jun (2) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 150)

926. துஸ்வப்ந நாசந:

கெட்ட கனவுகளை நீக்குபவன். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- யே மாம் த்வாம் ச ஸரச்சைவ - அதாவது, யார் ஒருவன் என்னையும், கஜேந்த்ரனாகிய உன்னையும், இந்தக் குளத்தையும் நினைக்கிறானோ
- துஸ்வப்நோ நச்யதே தேஷாம் - அவர்களுடைய அனைத்து தீய கனவுகளும் அழிகின்றன
- துஸ்வப்நோபசாமாயாலம் - இந்தச் சரிதம் அனைத்து தீய கனவுகளையும் நீக்கவல்லது.

927. வீரஹா

கஜேந்த்ரனைத் துன்புறுத்திய பலமுள்ள முதலையை அழித்தவன். மோசடிமாமாஸ நகேந்த்ரம் பாசேப்ய: சரணாகதம் - பகவானைச் சரணம் அடைந்த கஜேந்த்ரனை யமனுடைய பாசக்கயிற்றிலிருந்து விடுவித்தான்.

928. ரக்ஷண:

கஜேந்தரனைத் தடவிக் கொடுத்தும், அணைத்துக் கொண்டும், ஆறுதல் சொற்கள் கூறியும் காப்பாற்றியவன். ஸ்பர்சயாமாஸ ஹஸ்தேந - தன்னுடைய திருக்கரத்தாலே அந்த யானையைத் தடவிக் கொடுத்தவன்.

929. ஸந்த:

இவ்விதம் தன்னுடைய அடியார்களை வளர்ப்பவன். அவர்களுடைய விருப்பங்களை அளிப்பவன். அல்லது தனது அடியார்களுக்காக இருப்பவன் என்றும் கொள்ளலாம்.

930. ஜீவந:

தன்னுடைய திருக்கரங்களாலே கொன்றதன் மூலம், முதலையைக் கூட கந்தர்வனாக ஆக்குபவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸ ஹி தேவல சாபேந ஹூஹூ: கந்தர்வஸத்தம: க்ராஹத்வமகமத் க்ருஷ்ணாத் வதம் ப்ராப்ய விதம் கத: - அந்த கஜேந்தரன் தேவலருடைய சாபம் காரணமாக ஹூஹூ என்கும் கந்தர்வனாகையால், க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கரம் பட்டவுடன் சாபம் நீங்கப் பெற்றவன்.

931. பர்யவஸ்தித:

வாத்ஸல்யம் காரணமாக அந்தக் கஜேந்தரனைச் சுற்றிச்சுற்றி வருபவன். ப்ரீதிமாந் புண்டரீகாசுடி: சரணாகத வத்ஸல: - தாமரை போன்ற கண்கள் உள்ள ஸர்வேச்வரன் தன்னிடம் சரணம் என்று புகுந்தவர்களிடம் மிகவும் அன்புடன் உள்ளான்.

932. அநந்தரூப:

இப்படியாக ஒரு நொடிப்பொழுதில் எடுக்கவல்ல பலவிதமான திவ்யரூபங்கள் உள்ளவன்.

933. அநந்தஸ்ரீ:

தன்னுடைய அடியார்களுக்கு அளிப்பதற்காக எல்லையற்ற ஐச்வர்யம் உள்ளவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் – ததோ திவ்யவபுர்பூத்வா ஹஸ்திராட் பரமம் பதம் ஜகாம – அதன் பின்னர் திவ்யமான சரீரம் எடுத்த கஜேந்தரன் பரமபதம் சென்றான்.

934. ஜிதமந்யு:

தன்னிடம் சரணம் புகுந்த கஜேந்தராழ்வானுக்கு விரோதியாக உள்ள நீரில் வசிக்கும் முதலையிடம் உண்டான கோபத்தை வென்றவன்.

935. பயாபஹ:

இந்த அளவு வாத்ஸல்யம் உள்ளதன் காரணமாக, “நம்மைக் காப்பாற்றும் நாதன் என்று யாரும் இல்லையே” என்றுள்ள நம்முடைய அச்சம் மற்றும் கலக்கம் ஆகியவற்றை நீக்குபவன். பயே மஹதி மக்நாம்ச்ச த்ராதி நித்யம் ஜநார்த்தந: - சம்ஸாரம் என்னும் கடலில் சிக்கும் ஸம்ஸாரிகளைப் பயத்திலிருந்து அன்றாடம் காப்பவன் ஜநார்த்தனன் ஆவான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 173)

அதிகரணம் - 11 - இந்த்ரப்ரணாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ராணன், இந்த்ரன் என்று கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் கூறப்படுவது ஜீவன் மட்டும் அல்ல; அவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-1-29 ப்ராண: ததா அநுகமாத்

பொருள் - ப்ராணன் எனப்படுவது பரமாத்மாவே ஆகும். காரணம், பரமாத்மாவின் தன்மைகளான ஆனந்தம் போன்றவற்றுடன் இந்த ப்ராணனுக்குத் தொடர்பு உள்ளதால்.

விஷயம் - எல்லையற்ற ப்ரகாசத்துடனும், ஜ்யோதி என்ற பதம் மூலமும் உணர்த்தப்படுவது பரமபுருஷனே என்று கடந்து அதிகரணத்தில் தெளிவாக்கப்பட்டது. இனி இந்த்ரன், ப்ராணன் போன்ற பதங்களால் கூறப்படுவதும், மரணம் அற்ற தன்மையை அளிக்கவல்லவனும், உலகின் காரணமானவனும் என்று கூறப்படுபவன் அந்தப் பரமபுருஷனே என்று கூறப்படுகிறது.

கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் உள்ள ப்ரதர்த்தன வித்யையில் (3-1) - ப்ரதர்த்தனோ ஹ வை தைவோதாஸிரிந்த்ரஸ்ய ப்ரியம் தாம உபஜகாம யுத்தேந ச பௌருஷேண ச - திவோதாஸன் என்பவனின் புத்ரனாகிய ப்ரதர்த்தனன் மிகுந்த பலம் மற்றும் வீர்யம் ஆகியவற்றுடன் கூடியவனாக இந்த்ரனுடைய இனிய இருப்பிடம் அடைந்தான் -

என்று தொடங்கும் பகுதி உள்ளது. அதில், “வரம் வருணீஷ்வ” என்று தொடங்கும் பகுதியில் ப்ரதர்த்தனன் இந்த்ரனிடம், த்வமேவ மே வரம் வருணீஷ்வ யம் த்வம் மநுஷ்யாய ஹிததமம் மந்யஸே - எந்த ஒரு வரம் அளித்தால் அது மனிதனுக்கு நன்மை பயக்கும் என்று நீ எண்ணுகிறாயோ அந்த வரத்தை நீ எனக்கு அளிப்பாயாக - என்றான். இதற்கு இந்த்ரன், ஸ ஹோவாச ப்ராணோஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மமாயுரம்ருதமித்யுபாஸ்வ - அறிவு ரூபமான ஆத்மாவாகிய நானே ப்ராணனாகவும் உள்ளேன், ப்ராணனாக உள்ள என்னையே ஆயுள் மற்றும் அம்ருதம் என்று கொண்டு உபாஸிப்பாயாக - என்றான்.

சந்தேகம் - இங்கு காணப்படும் இந்த்ரன், ப்ராணன் போன்ற பதங்களால் கூறப்படுவது ஜீவாத்மாவா அல்லது அவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவா? எது சரியானது?

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 173)

மூலம் - தனக்கு அந்யசேஷத்வம் ப்ரணவத்தில் மத்யமாசுஷரத்திலே கழிகையாலே அந்யனான தன்னைப் பற்றத் தனக்கு சேஷத்வமில்லை என்று பிரித்துச் சொல்ல வேண்டாமையால் அந்யசேஷியாய்த் தோற்றின தனக்கு இங்கு ஏதேனுமொன்றையும் பற்ற நிரூபாதிக ஸ்வாமித்வம் கழிக்கையிலே தாத்தர்யமாகவுமாம். ஜீவனுக்கு சேஷமானவையெல்லாம் நிரூபாதிக ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வார்த்தமாகக் கொடுத்தவையிறே. ஜீவர்களுடைய நித்யங்களான குணாதிகள் ஈச்வரனுடைய நித்யேச்சாஸித்தங்கள். அசுத்த தசையிலும் சுத்த தசையிலும் உண்டான அநித்ய விக்ரஹாதிகள் இவர்களுடைய கர்மஜந்யமாயும் கர்மநிரபேசுஷமாயுமுள்ள அநித்யேச்சா ஸித்தங்கள்.

விளக்கம் - ப்ரணவத்தின் நடு எழுத்தான “ம” என்பதன் மூலம் ஜீவாத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு அல்லாமல் மற்றவர்களுக்கு அடிமை என்பது தள்ளப்படுகிறது; ஆக ஜீவாத்மா தனக்குத்தானே அடிமை அல்லன் என்பதைத் தனியாக மீண்டும் கூறவேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை. ஆக ஒருவனுக்குச் சிலர் அடிமைகளாகத் தோன்றினாலும் அல்லது இவன் யாருக்கும் அடிமை என்று தோன்றினாலும், அவர்களுக்கு இவன் இயல்பான எஜமானனும் அல்லன், இவன் அவர்களுக்கு இயல்பான அடிமையும் அல்லன். ஜீவனுடைய அடிமை என்று காணப்படும் அனைத்தும் (அவனுடைய சரீரம், குணங்கள் போன்றவை), ஜீவாத்மாவுடைய இயல்பான எஜமானனும், அனைத்து உயிர்களின் எஜமானனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனால், ஸர்வேச்வரன் பொருட்டு அளிக்கப்பட்டவையே ஆகும். ஜீவாத்மாவுக்கு எப்போதும் உள்ளதான குணங்கள் முதலானவை,

ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பம் காரணமாகவே அளிக்கப்பட்டவை ஆகும். மேலும் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது உண்டாகும் சரீரங்களும், மோசடும் கிட்டிய பின்னர் உண்டாகும் சரீரமும் முறையே ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி, முற்பிறவியில் உண்டான கர்மபலன்கள் மற்றும் கர்மபலன் நீங்கிய நிலை ஆகியவற்றால் உண்டாகின்றன.

மூலம் – ப்ரணவத்தில் அந்யசேஷத்வம் கழிகையாலே பரமாத்மாவிற் காட்டில் அந்யனான தனக்குத்தான் சேஷனல்லென்னுமிடம் ஸித்திக்கையாலும், தான் வேறொருத்தர்க்குச் சேஷமல்லாதாப்போலே வேறு ஒன்றும் தன்னைப்பற்ற நிரூபாதிக சேஷமன்று என்னுமிடம் இங்கே வருகையாலும் ப்ரணவத்தில் தோற்றாத ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியிலே நமஸ்ஸுக்குத் தாத்பர்யமாகவுமாம். அப்போது பூர்வப்ரயுக்த மகாரத்தை அநுஷங்கித்து நான் எனக்கு நிர்வாஹகனல்லென்று சொல்லிற்றாயிற்று. ஸ்வாதந்தர்ய பதமாத்ரத்தை அத்யாஹரித்து “ந மம ஸ்வாதந்தர்யம்” என்றதாகவுமாம். இச்சேதநனுக்கு ஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியாவது நிரபேசுஷ கர்த்ருத்வாநர்ஹதை. இதுக்கு அடிபத்தாவஸ்தையிலும் முக்தாவஸ்தையிலும் ஸ்வபுத்திபூர்வ ப்ரவ்ருத்தி பண்ணா நின்றாலும் ஈச்வரன் கொடுத்த கரணாதிகளைக் கொண்டு அவன் ப்ரேரகனுமாய் ஸஹகாரியுமாக ப்ரவர்த்திக்க வேண்டுகை.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தில் ஜீவாத்மா (ஸர்வேச்வரன் தவிர வேறு) யாருக்கும் அடிமை அல்லன் என்று கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் ஜீவாத்மா தனக்கும் கூட தான் அடிமை அல்ல என்றாகிறது. ஆக இதன் மூலம் தானே தனக்கு அடிமை அல்லாதபோது, தனக்கும் ஏதும் அடிமை அல்ல என்பதும் தேறுகிறது. ஆனால், இந்தக் கருத்து (தான் தனக்கு அடிமை அல்ல என்னும் கருத்து) ப்ரணவத்தில் வெளிப்படவில்லை. ஆகவே இந்தக் கருத்து “நம:” என்பதன் மூலம் வெளிப்படுகிறது என்று கொள்க. இவ்விதம் கொள்ளும்போது, ப்ரணவத்தில் உள்ள “ம” என்னும் எழுத்தை “நம” என்பதில் இணைத்துக் கொண்டு (ந மம), “நான் என்னை நிர்வாகம் செய்யவல்லவன் அல்லன்” என்பது வெளிப்படுகிறது. இதே போன்று, “ந மம” என்பதன் இறுதியில் “ஸ்வாதந்தர்யம்” என்பதைச் சேர்த்துக் கொண்டு, “ந மம ஸ்வாதந்தர்யம் = எனக்கு சுதந்திரம் இல்லை” என்பதும்

வெளிப்படுகிறது. “சுதந்திரம் இல்லை” என்றால், ஸர்வேச்வரனுடைய உதவி இல்லாமல் ஜீவாத்மா எந்த ஒரு செயலையும் செய்ய இயலாது என்று கருத்து. இதன் காரணம் என்னவென்றால் - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோதும், முக்தி அடைந்தபோதும் ஜீவாத்மா தன்னுடைய அறிவுக்கு ஏற்றபடி செயல்களைச் செய்தாலும், அவற்றை ஸர்வேச்வரன் அளித்த இந்த்ரியங்களைக் கொண்டும், அந்த இந்த்ரியங்களை ஸர்வேச்வரன் தூண்டுவது கொண்டும் மட்டுமே செய்கிறான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 132)

436. உபகார்ய வஸ்து கௌரவத்தாலே ஆசார்யனிற்காட்டில் மிகவு முபகாரகன் ஈச்வரன்.

அவதாரிகை - ஆனால் இருவரு முபகாரத்தில் ஸமரோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (உபகார்ய வஸ்து) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அப்படியென்றால் உதவி செய்வதில் ஆசார்யனும் ஸர்வேச்வரனும் ஒத்தவர்களா என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபயருமுபகரித்த வஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் ஆசார்யோபகார்ய வஸ்துவான பந்தமோக்ஷாபய ஹேதுவாய் ப்ரதம பர்வமுமாயிருக்கிற பகவத் விஷயத்திற் காட்டில் பகவதுபகார்ய வஸ்துவான மோக்ஷைக ஹேதுவாய் சரமபர்வமுமா யிருக்கிற ஆசார்ய விஷயத்தினுடைய கௌரவத்தாலே, ஈச்வரனை யுபகரித்த ஆசார்யனிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபகரித்த ஈச்வரன் மஹோபகாரக னென்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன், ஆசார்யன் ஆகிய இருவரும் உதவி செய்த வஸ்துக்களான முறையே ஆசார்யன், ஸர்வேச்வரன் என்பவற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்போது, ஆசார்யனால் உதவி செய்யப்படுவபவனும், ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் ஸர்வேச்வரனால் உபகரிக்கப்படுவபவரும், ஸம்ஸாரம் என்பதில் இருந்து

விடுதலை என்பதான மோசஷத்திற்கு மட்டுமே காரணமாக உள்ளவரும் ஆகிய ஆசார்யனுடைய பெருமையால், ஸர்வேச்வரனை அளித்த ஆசார்யனைக் காட்டிலும் ஆசார்யனை அளித்த ஸர்வேச்வரனே மிகப் பெரிய உதவி செய்தவன் என்று கருத்து.

437. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால் ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்க ஞுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அவை யுண்டானாலும் ப்ரயோஜன மில்லை.

அவதாரிகை – “அசிந்த்யாத் புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே” என்கிறபடியே ஆசார்யன்றனக் கேற்றம் ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளாலேயிறே; அந்த ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திக ஞுண்டானவ னிந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழ நின்றாகிலும் அவை பகவல் லாபத்துக் குடலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆசார்ய ஸம்பந்தங் குலையாதே கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (1) – அசிந்த்யாத் புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே – இப்படிப்பட்டது என்று எண்ண இயலாததும், வியக்க வைப்பதும், ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை காரணமாக எளிதாகக் கிட்டவல்லதும் ஆகிய ஞானம் மற்றும் வைராக்யம் ஆகியவற்றின் கூட்டமாக உள்ளவரும், பகவானை மட்டுமே த்யானிப்பவரும், பகவத் பக்திக்குக் கடல் போன்றவரும் ஆகிய நாதமுனிகளை நான் வணங்குகிறேன் – என்பதன் மூலம் ஆசார்யனுக்கு மேன்மை என்பது ஞானம், வைராக்யம், பக்தி என்பதால் ஏற்படுகிறது என்று அறியலாம். அப்படிப்பட்ட ஞானம், வைராக்யம், பக்தி போன்றவை நிறைந்த ஒருவன், ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தில் சிறிது குறைவாக நின்றால் கூட அவனால் ஸர்வேச்வரனை அடைய இயலுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, கீழ்ச்சொன்னபடியே யுத்தாரகனுமாய் உபகாரகனுமாயிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் “இவனென்னுடையவன்” என்றபிமாநிக்கும்படி அவன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடி அதை நோக்கிக் கொண்டு கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞாநம் அப்ராப்த விஷய வைராக்யம் ப்ராப்தி விஷயபக்தி யாகிற ஆத்மகுணங்களில்லையே யாகிலும், அவ்வாசார்ய ப்ரஸாதாதிகளாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; ஸர்வமங்கள ஹேதுவான அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலைந்தால், ஜ்ஞாநாதிக ளானவவை பூர்வ ஸுக்ருதங்களாலே சிறிதுண்டாய்த்தாகிலும், பகவதங்கீகார ஹேது வாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜந மென்கை.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டபடி ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மேலே உயர்த்தி விடுபவரும், உதவி செய்பவருமாக உள்ள ஆசார்யன், “இவன் எனது சிஷ்யன்” என்று சொந்தம் கொண்டாடும்படியாக, ஆசார்யனுடைய திருவடிகளில் தனக்கு ஏற்பட்ட ஸம்பந்தம் என்பது, தனக்கு உண்டான மாறுபட்ட எண்ணங்களால் குறையாத விதத்தில் பார்த்துக் கொண்டால் போதுமானது; அவனுக்கு ஆத்ம ஆபரணங்களாக உள்ள உண்மை அறிவு, சிற்றின்பத்தில் வெறுப்பு, ஸர்வேச்வரனிடம் பக்தி போன்றவை இல்லையென்றாலும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் காரணமாக அவற்றை அவன் காலப்போக்கில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால், அனைத்து மங்களங்களையும் அளிக்கவல்ல காரணமான ஆசார்ய ஸம்பந்தம் என்பது தனது மாறுபட்ட எண்ணங்களால் குறைந்தால், ஞானம் போன்றவை இவன் செய்த புண்ணியங்களால் ஏற்பட்டாலும், அவை பகவான் இவனை ஏற்பதற்குக் காரணமாக ஆகமாட்டா என்பதால் பலனற்றவையே ஆகும்.

438. தாலி கிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம்; தாலி போனால் பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யத்தை விளைக்கும்.

அவதாரிகை - ப்ரயோஜந மில்லாமையேயன்று, அவத்யகரமுமென்கிறார் (தாலி கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறியது போன்று பயனற்றவை மட்டுமே அல்லாமல், அவை தாழ்வினையும் உண்டாக்கும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பதிவ்ரதையான ஸ்த்ரீக்கு பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலி யொன்றும் போகாமல் கிடந்தால், பூஷணங்க ளில்லையே யாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப் பூண்டு கொள்ளலா யிருக்கும்; இத்தனை பூஷணமுண்டே என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப் பொகட்டால், விதவாலங்காரகல்ப மாகையாலே பூண்ட பூஷணங்க ளெல்லாம் அவத்யாவஹங்களா யிருக்கு மென்கை. இத்தால், ஆத்மபூஷணங்களான ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திக ளில்லையே யாகிலும், ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரம் குலையாமல் கிடந்தால், அவன ப்ரஸாதத்தாலே அவை க்ரமேண உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; ஆசார்ய ஸம்பந்த மித்தனையுங் குலைந்தால், ஆத்ம குணங்களான ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்க ளெல்லா முண்டானாலும் அவை ச்லாக்யதா ஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி.

விளக்கம் - கற்பு நிறைந்த ஒரு பெண்ணுக்கு அவளுடைய கணவனுடன் அவளுக்கு உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்த்துகிற தாலியானது இருந்தால் போதுமானது; செல்வம் குறைவாக உள்ள காரணத்தால் அவளுக்கு வேறு ஆபரணங்கள் இல்லையென்றாலும், ஏதோ ஒரு காலத்தில் செல்வம் கிட்டும்போது மற்ற ஆபரணங்களைச் செய்து அவள் அணிந்து கொள்ளமுடியும். ஆனால் “இத்தனை ஆபரணங்கள் உள்ளனவே” என்று எண்ணியவளாக ஒரு பெண் தனது தாலியைக் கழற்றினால், அவளுடைய அந்தச் செயல் விதவைக்குச் செய்யும் அலங்காரம் போன்று, தாலி தவிர அவள் அணிந்துள்ள ஆபரணங்கள் அனைத்தும் அவளுக்குத் தாழ்வை மட்டுமே உண்டாக்கும். இதே போன்று, ஆத்மாவுக்கு அணிகலன்களாக உள்ள ஞானம், வைராக்யம், பக்தி போன்றவை ஒருவனுக்கு இல்லை என்றாலும், ஆசார்ய ஸம்பந்தம் நீங்காமல் இருந்தால், அவருடைய க்ருபை காரணமாக அவனுக்கு அவை சரியான காலத்தில் வந்து சேர்ந்துவிடும். மாறாக ஒருவனுக்கு ஞானம், பக்தி, வைராக்யம் ஆகியவை இருந்து, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் நீங்கினால்,

அவை சிறப்புக்குக் காரணம் ஆகாமல் தாழ்மைக்குக் காரணமாகிவிடும் என்று கருத்து.

439. தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன் தானே நீரைப் பிரித்தால் அத்தையுலர்த்தமாபோலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணு மீச்வரன் தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அத்தை வாடப்பண்ணும்.

அவதாரிகை - ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூப விகாஸக னீச்வரனன்றோ, அது குலைந்தாகிலு மித்தனை ஆத்மகுணமுடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணானோ என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாமரையை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஒருவனுக்கு ஆசார்ய ஸம்பந்தம் உள்ளபோதிலும், அவனுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மலரச் செய்வது ஸர்வேச்வரன் அல்லவோ? அந்த ஆத்மஸம்பந்தம் நீங்கினாலும், ஆத்மகுணங்கள் உள்ள ஒருவனுக்கு ஸர்வேச்வரன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை மலரும்படிச் செய்யமாட்டானோ? இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலே பிறந்து ஜலைக தாரகமாயிருக்கும் தாமரைக்கு, “செங்கமல மந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால்” என்னும்படி நியமேந விகாஸகனாய்ப் போரு மாதித்யன்றானே, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தை விச்சேஷித்தால் அந்த தாமரையை விகலிப்பியாதமாத்ர மன்றிக்கே சோஷிப்பிக்குமாப்போலே, ஆசார்யாந்வயத்தாலே ஸத்தை பெற்று ஸ்வஸத்தா தாரகமான தத்ஸம்பந்தம் குலையாதே நிற்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாந விகாஸமுகேந “உள்ள உலகளவும் யானு முளனாவன்” என்னும்படி விகலிப்பிக்கு மீச்வரன்றானே, ஸ்வஸத்தா தாரகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே இவன் குலைத்துக்கொண்ட காலத்தில், தான் விகலிப்பிக்கக் கடவ அந்த ஸ்வரூபத்தை விகலிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே, நாளுக்கு நாளும் நஷ்ட ப்ரஜ்ஞமாய் ஸங்கோசித்துப் போம்படி பண்ணுமென்கை.

“நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய தூர்ப்புத்தே: கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி” என்னக்கடவதிநே.

விளக்கம் - ஜலஜம் என்ற பெயர் பொருந்தும்விதமாக (ஜலஜம் = தண்ணீரில் பிறந்த பொருள்), நீரில் பிறந்து, நீரையே தனக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள தாமரைக்கு, பெருமாள் திருமொழி (5-6) – செங்கமல மந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் தவறாமல் மலர்ச்சியை அளிப்பவனாகிய சூரியனே அந்தத் தாமரையானது தன்னைக் காப்பாற்றியபடி உள்ள தண்ணீரை விட்டுப் பிரிந்தால், தாமரையை மலரச் செய்யாதது மட்டும் அல்லாமல், வாடும்படியும் செய்துவிடுகிறான். இதே போன்று, ஆசார்யனுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக ஒரு பொருளாகி, தான் இவ்விதம் ஒரு பொருளாக இருப்பதற்குக் காரணமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஒருவன் இழக்காமல் இருந்தால், அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஞான வளர்ச்சி மூலமாக பெரிய திருவந்தாதி (76) – உள்ள உலகளவும் யானு முளனாவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி ஆத்மஸ்வரூபத்தை மலரும்படிச் செய்யும் ஸர்வேச்வரன் செய்வது என்னவென்றால் - ஜீவாத்மா தனது இருப்புக்குக் காரணமாக உள்ள ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை தன்னுடைய வேறுபட்ட எண்ணங்கள் காரணமாக குலைத்துக் கொள்ளும்போது, அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை மலர்த்த வேண்டிய ஸர்வேச்வரனாகிய தான், மலரச் செய்யாமல் விடுவது மட்டும் அல்லாமல், மேன்மேலும் அறிவையும் குறையும்படிச் செய்கிறான் என்று கருத்து. நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய தூர்ப்புத்தே: கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி - ஆசார்யனை இழந்த அறிவற்ற ஒருவனிடம் நாராயணனும் மாறுபாட்டை அடைகிறான்; நீரை விட்டு அகன்ற தாமரையை எவ்விதம் சூரியன் வாடச் செய்கிறானோ அது போன்றே ஆகும் - என்றது காண்க.

440. இத்தையொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்.

அவதாரிகை - இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்? இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்ததாகிலும் “ஒழிக்க வொழியாது” என்கிற பகவத் ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநத்துக் குடலாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தை யொழிய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஏன் கூறவேண்டும்? ஆசார்ய ஸம்பந்தம் என்பது நீங்கினாலும், திருப்பாவை (28) - ஒழிக்க வொழியாது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பகவத் ஸம்பந்தம் என்பது கரையேற்றாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநாதி ஸித்தமா யிருக்கச் செய்தேயும், ஆசார்ய னுணர்த்துவதற்கு முன்பு அஸத்கல்பமாய் அவனுணர்த்தின பின்பு இவனுக்கு கார்யகரமாகக் கடவதா யிருக்குமது இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதடியாக வந்த தானும் குலைந்துபோமாகையாலே, இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் இவனுக்குக் கிடையாதென்கை. ஆகையால் இது போய்த்தாகிலும் அது நமக்கு உஜ்ஜீவநத்துக் குடலென்றிருக்க விரகில்லை யென்று கருத்து.

விளக்கம் - பகவத் ஸம்பந்தம் என்பது எல்லையற்ற காலமாக உள்ளது என்றாலும், ஆசார்ய ஸம்பந்தம் இல்லாமல் உபதேசம் இன்றி உள்ளபோது, அந்த பகவத் ஸம்பந்தம் இல்லை என்றே ஆகிறது. ஆனால் ஆசார்ய உபதேசத்தின் பின்னர் பகவத் ஸம்பந்தம் அவனுடைய கார்யங்களைச் செய்ய உதவுகிறது. இப்படிப்பட்ட பகவத் ஸம்பந்தம் என்பது ஆசார்ய ஸம்பந்தம் நீங்கியவுடன், ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தால் வந்த காரணத்தால், தானும் நீங்கிவிடுகிறது. எனவே ஆசார்ய ஸம்பந்தம் இல்லை என்றால் பகவத் ஸம்பந்தமும் கரையேற்ற உதவாது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 139)

2-5-3 என்னுள் கலந்தவன் செங்கனிவாய் செங்கமலம்

மின்னுஞ் சுடர்மலைக்குக் கண்பாதம் கைகமலம்

மன்னு முழுவேழலகும் வயிற்றினுள்

தன்னுள் கலவாத தெப்பொருளும் தானில்லையே

பொருள் - எனது உள்ளே கலந்தவனாய், அதன் காரணமாக விளங்கும் ஒளி பொருந்திய மலை போன்ற ஸர்வேச்வரனுடைய சிவந்து கனிந்துள்ள திருவாயானது செந்தாமரை போன்று உள்ளது; திருக்கண்கள், திருவடிகள் மற்றும் திருக்கரங்கள் ஆகியவையும் செந்தாமரை மலர்களே ஆகும். நிலையான அனைத்து லோகங்களும் அவனுடைய திருவயிற்றில் அடங்கி உள்ளன; அவனுக்குள் சேராத பொருள் என்று ஏதும் இல்லை.

அவதாரிகை - ஸ்வயதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தன்னைப் பற்றி உளவாம்படி யிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், தான் என்னைப் பற்றி உளனாய், என்னோடே வந்து கலந்தா னென்கிறார்.

விளக்கம் - தன்னைத் தவிர்த்து உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களும் தன்னைப் பற்றியபடி இருந்தால் மட்டுமே, “உள்ளன” என்ற நிலையை அவை அடையும்படியாக இருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன், தான் “உள்ளான்” என்ற நிலையை அடைவதற்காக என்னைப் பற்றியபடி நின்று என்னுள் கலந்தான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னுள் கலந்தவன்) “அகஸ்த்யப்பிராதா” என்னுமாபோலே நிரூபக மிருக்கிறபடி. “நாராயணன்”, “வாஸுதேவன்” என்னுமாபோலே, “என்னுள் கலந்தவன்” என்று காணும் அவனுக்குத் திருநாமம். (செங்கனிவாய் செங்கமலம்) சிவந்து கனிந்த வாய் செங்கமலம் போலே இராநின்றது.

விளக்கம் - (என்னுள் கலந்தவன்) - ஸங்க்ஷேப இராமாயணத்தில் - அகஸ்த்ய பிராதா - அகஸ்த்யருடன் பிறந்தவன் - என்று கூறுவது போன்று, ஸர்வேச்வரனான இவன் “ஆழ்வாருக்குள் உள்ளான்” என்று கூறினால் மட்டுமே அறியும்படியாக உள்ளான். “நாராயணன், வாஸுதேவன்” போன்ற திருநாமங்கள் உள்ளது போன்று, “என்னுள் கலந்தவன்” என்பதும் அவனுடைய திருநாமம் போன்று உள்ளது. (செங்கனிவாய் செங்கமலம்) - சிவந்து கனிந்துள்ள அவனுடைய திருவாயானது, செந்தாமரை போன்று உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (மின்னும் சுடர்மலைக்கு) வாட்டமில் புகழ் வாமனன் கலந்த பின்பு வளர்ந்தபடியும், புகர் பெற்றபடியும்; தரையிலே கால் பாவி தரித்தபடியும், திண்மையை உடையனானபடியும் பற்ற, (மலை) என்கிறார். (கண் பாதம் கை கமலம்) முகமறிந்து கோத்தவாறே முத்து விலை பெறுமாபோலே, இவரும் திவ்யாவயவங்களைச் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். (மன்னு முழுவேழலகும் வயிற்றினுள்) ப்ரவாஹ ரூபத்தாலே நித்யமான ஸகல லோகங்களும் தன் ஸங்கல்பத்தைப் பற்றிக் கிடக்கிறன.

விளக்கம் - (மின்னும் சுடர்மலைக்கு) - திருவாய்மொழி (2-4-11) - வாட்டமில் புகழ் வாமனனை - என்பதற்கு ஏற்ப, இவருடன் கலந்து நின்ற பின்னர் அவன் வளர்ந்தான், மிகுந்த புகரை அடைந்தான் என்று கருத்து. அவன் இந்தப் பூமியில் தனது திருவடிகளைப் பதித்தபடியும், உறுதியாக நின்றபடியும் கண்டு “மலை” என்கிறார். (கண் பாதம் கை கமலம்) - அவனுடைய திவ்யமான அவயவங்களை மீண்டும் மீண்டும் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் உரைத்தால் “கூறியது கூறல்” என்பதான புநருக்தி தோஷம் வரும் அல்லவோ என்ற சந்தேகத்தை அடுத்து நீக்குகிறார். அதாவது கடந்த பாசுரத்தில் முத்துக்களை முகம் மாற்றிக் கோர்த்தால்

அந்த முத்துமாலை அதிக விலை பெறும் என்றார். இங்கு முத்துக்களைச் சரியான விதத்தில் சேர்த்தால் அதிக விலை போகும் என்பது போன்று அவயவங்களை சரியான விதத்தில் வரிசைப்படுத்துகிறார். (மன்னு முழுவேழலகும் வயிற்றினுள்) - நதிகளில் உள்ள நீர் கடலில் தொடர்ந்து சென்று கலந்தாலும், மீண்டும் மீண்டும் அந்த நதிகளில் புதிய நீர் வந்தபடி உள்ளதால், அந்த நதிகளில் உள்ள நீர் எப்போதும் உள்ளது போன்று தோன்றுகிறது. இதே போன்று உலகில் உள்ள ஜீவன்கள் இறந்தபடி இருந்தாலும், புதிய உயிர்கள் பிறந்தபடி உள்ளதால், இந்த உலகம் நித்யமாக உள்ளது போன்று காணப்படுகிறது. இப்படியாக உள்ள அனைத்து உலகங்களும் இவனுடைய ஸங்கல்பத்தைப் பற்றியே நிற்கின்றன.

வ்யாக்யானம் - (தன்னுள் இத்யாதி) தன் திருவுள்ளத்தை அபாச்ரயமாக வுடைத்தன்றிக்கே யிருக்கிற வஸ்து யாதொன்று, அது நாஸ்தி சப்தத்துக்கு அர்த்தமாகிறது. அப்ரஹ்மாத்மகமா யிருப்பதொரு பதார்த்தந்தா னில்லை; “ந ததஸ்தி விநா யத் ஸ்யாத்” என்றானிறே. (தன்னுள் கலவாதது எப்பொருளும் தான் இல்லையே) அவை இவனைப் பற்றாதபோது ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது ஸ்வரூபத்தாலே; இவன் இவரைக் கலவாதபோது ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது ப்ரணயித்வ குணத்தாலே.

விளக்கம் - (தன்னுள் இத்யாதி) - அவனுடைய திருவுள்ளத்தைப் பற்றாமல் இருக்கிறது என்று ஏதேனும் ஒரு பொருள் இருந்தால், அந்தப் பொருள் என்பது “இல்லை” என்ற சொல்லின் அர்த்தமாகவே இருக்கும். அதாவது ப்ரஹ்மத்தின் உள்ளே இல்லாமல் இருக்கக்கூடிய எந்த ஒரு பொருளும் இல்லை என்று கருத்து. கீதையில் (10-39) - ந ததஸ்தி விநா யத் ஸ்யாத் - நான் இல்லாமல் ஏதேனும் இருக்கக்கூடுமோ என்றால், அப்படிப்பட்ட வஸ்து ஏதும் இல்லை - என்றது காண்க. (தன்னுள் கலவாதது எப்பொருளும் தான் இல்லையே) - அந்தப் பொருள்கள் இவனைப் பற்றி நிற்காதபோது தங்களுடைய இருப்பு என்பதை அவை அடையாததன் காரணம் அவற்றின் ஸ்வரூபத்தால் ஆகும்; இதே போன்று இவனும் இவரைப் பற்றவில்லை என்றால் தனது இருப்பை அடையாமல் உள்ளதன் காரணம் இவர் மீது கொண்டுள்ள காதல் என்பதால் ஆகும்.

2-5-4 எப்பொருளும் தானாய் மரதகக் குன்றமொக்கும்
அப்பொழுதைத் தாமரைப்பூக் கண்பாதங் கைகமலம்
எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் ஆண்டுழி யூழிதொறும்
அப்பொழுதைக் கப்பொழுது என்னாரா வழதமே

பொருள் – எல்லா நொடிகளும், எல்லா நாட்களும், எல்லா மாதங்களும், எல்லா ஆண்டுகளும், எல்லா கல்பங்களும் அனுபவித்தாலும், அந்தந்த காலகட்டங்களில் என்னுள்ளே கலந்த ஸர்வேச்வரன், எனக்குத் திகட்டாத அமிர்தமாகவே உள்ளான். அவன் அனைத்துப் பொருள்களும் தன்னுள் அடங்கப்பெற்றவனாக மரகத மலை போன்ற உயரம், நிறம் மற்றும் உறுதி கொண்டபடி உள்ளான். அப்போது மலர்ந்த தாமரை போன்று அவனுடைய திருக்கண்களும், திருவடிகளும், திருக்கரங்களும் உள்ளன.

அவதாரிகை – “நீர் ஒருகால் சொன்னத்தை ஒன்பதின் கால் சொல்லி இங்ஙனே கிடந்து படுகிறதென்?” என்ன; “நான் அது தவிருகிறேன்; நீங்கள் இவ்விஷயம் ஒரு காலிருந்தபடியே எப்போதுமிருக்கும்படி பண்ணவல்லிகோளோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் – ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கண்கள் போன்றவற்றைப் பலமுறை கூறியபடி உள்ளதைக் கண்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “நீவீர் ஒருமுறை கூறியதையே ஒன்பது முறை கூறி இவ்விதம் தவித்தபடி ஏன் இருக்கவேண்டும்?”, என்றார்கள். இதற்கு ஆழ்வார் அவர்களிடம், “நான் இப்படியாகப் பலமுறை கூறாமல் இருக்கிறேன். ஆனால் இவ்விதம் நான் கூறுகின்ற ஸர்வேச்வரன் ஒரு நொடியில் உள்ளது போன்று அடுத்த நொடியில் இருக்கும்படியாகச் செய்ய உங்களால் இயலுமோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எப்பொருளும் தானாய்) ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் “தான்” என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாம்படி, தான் ப்ரகாரியாய். ஸ்வாதீநமல்லாததொரு பதார்த்தத்தைப் பெற்றுத்தான் இப்பாடுபடுகிறானோ? (மரதகக் குன்றம் ஒக்கும்) கீழ் - ஜகதாகாரனாய் நிற்கும் நிலை சொல்லிற்று; இங்கு அஸாதாரண விக்ரஹந் தன்னையே சொல்லுகிறது. கீழ் “மின்னும் சுடர்” என்று

தம்மோட்டைக் கலவியால் வந்த புகரைச் சொல்லிற்று; அதுக்கு ஆச்ரயமான அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது இங்கு. (அப்பொழுதை) “கீழ் - தாமரையை ஒப்பாகச் சொன்னவிடம் தப்பச் சொன்னோம்” என்று அழித்துப் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார். கேவலம் தாமரையை ஒப்பாகச் சொல்லில், செவ்வியழிந்த ஸமயத்திலும் ஒப்பாகத் தொடங்குமே; அப்போது அலர்ந்த செவ்வியை யுடைத்தான தாமரை. (கண் பாதம்) கண் - பந்தத்தை விளைக்கும் கண். பாதம் - பந்தமறிந்தால் அநுபவிக்க இழியும் துறை. (கை கமலம்) தம்மோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே செவ்வி பெற்றபடி. இவையெல்லாம் அப்போதலர்ந்த கமலம் போலேயிருக்கும்.

விளக்கம் – (எப்பொருளும் தானாய்) – தன்னைத் தவிர்ந்த அனைத்து வஸ்துக்களும் “தான்” என்ற சொல்லில் விசேஷணமாகும்படியும், தான் அந்த விசேஷணத்தை உடையவன் என்றாகும்படியும் உள்ளவன். தனக்கு அடிமையாக இல்லாத ஒரு பொருளை அடைய இப்படி முயல்கிறானோ? (மரதகக் குன்றம் ஒக்கும்) – “எப்பொருளும் தானாய்” என்பதன் மூலம், இந்த உலகமே உருவமாக நிற்கும் நிலையை உணர்த்தினார். இங்கு அவனுடைய திருமேனியின் அசாதாரண தன்மையை உரைக்கிறார். திருவாய்மொழி (2-5-3) – மின்னும் சுடர் – என்பதன் மூலம், தன்னுடன் அவன் சேர்ந்த சேர்க்கை காரணமாக அவனுக்கு ஏற்பட்ட மலர்ச்சியை உரைத்தார். இங்கு அதற்கு ஆதாரமான அவனுடைய திருமேனியைக் கூறுகிறார். (அப்பொழுதை) – அப்பொழுதை என்று ஏன் கூறுகிறார்? தாமரை ஒப்பாக உரைத்தால், அந்தத் தாமரை வாடும்போது அதுவும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடி முதலானவற்றுக்கு ஒப்பாக எடுத்துக் கொள்ளப்படும்; அப்போது அது வாடுவது போன்று அவனுடைய திருக்கண்கள் முதலானவையும் வாடும் என்பது போன்று ஆகிவிடும். இவ்விதம் தப்பாக உரைத்தோம் என்று எண்ணியவராக, அதனை மாற்றி உரைக்கிறார். அதனால் “அப்போது மலர்ந்த தாமரை போன்ற” என்று குறிப்பிட்டு உரைக்கிறார். (கண் பாதம்) – ஒன்பது விதமான பாவங்களை உணர்த்தி ஸம்பந்தத்தை ஏற்படுத்தவல்ல கண்கள். அப்படிப்பட்ட கண்கள் உணர்த்துகின்ற பந்தத்தை அறிந்தவுடன் சென்று சேரவல்ல திருவடிகள். (கைகமலம்) – தன்னைத் தொட்டது கொண்டு மேலும் அழகு பெற்ற திருக்கரங்கள். இவை அனைத்தும் அப்போது மலர்ந்த தாமரை போன்றே உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (எப்பொழுதும் இத்யாதி) கலாகாஷ்டாதிகளாலும் பேதிக்க வொண்ணாத அத்யல்பகாலம் அநுபவிப்பது, ஒருநாள் அநுபவிப்பது, ஒரு மாஸம் அநுபவிப்பது, ஓராண்டு அநுபவிப்பது, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் அநுபவிப்பது, இப்படிக் காலமெல்லாம் அநுபவியா நின்றாலும், கீழ்ச் சொன்ன அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது என்னாராவமுதமே, பூர்வக்ஷணத்தில் அநுபவம் போலல்லவாயிற்று உத்தரக்ஷணத்தி லநுபவம் இருப்பது. தாராவாஹிக விஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாதிகளாலே வருவதொரு பேதமுண்டிநே ஜ்ஞாநத்துக்கு; இங்கு விஷயந்தானே பேதியா நின்றதாயிற்று.

விளக்கம் - (எப்பொழுதும் இத்யாதி) - பதினெட்டுமுறை கண்ணிமைகள் கொட்டுகிற கால அளவான காஷ்டை மற்றும் அது போன்று முப்பது காஷ்டைகள் உள்ள கலை என்ற அளவு போன்றவைகளாவும் வேறுபடுத்த இயலாத மிகவும் குறைந்த காலம் அநுபவித்தல், ஒருநாள் அநுபவித்தல், ஒரு மாதம் அநுபவித்தல், ஓர் ஆண்டு அநுபவித்தல், கல்பங்கள்தோறும் அநுபவித்தல் என்று வாழ்கின்ற காலம் முழுவதும் அநுபவித்தாலும், அப்போதுதான் அநுபவித்தாலும், “அநுபவிக்கவில்லை” என்றுள்ள த்ருப்தி ஏற்படாத ஆரா அமுதம். அதாவது முதல் நொடியில் உள்ள அநுபவம் போன்று அடுத்த நொடியில் உள்ள அநுபவம் இருப்பதில்லை என்று கருத்து. ஒரு பொருளைக் குறித்துத் தொடர்ச்சியாக ஏற்படும் பலவகை அநுபவங்கள் காலம், தேசம் போன்றவற்றின் ஸம்பந்தத்தால் ஞானத்திற்கு வேறுபாடு ஏற்படலாம்; ஆனால் இங்கு இனிமையின் மிகுதி காரணமாக, அநுபவிக்கப்படும் விஷயமே மாறியபடி உள்ளதாகத் தோன்றுகிறது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 104)

100. நல்லார் நவில் குருகூர் நகரான் திருமால் திருப்பேர்

வல்லாரடிக் கண்ணிகூடிய மாறன் விண்ணப்பஞ் செய்த

சொல்லார் தொடையலிந்நூறும் வல்லாரழுந்தார் பிறப்பாம்

பொல்லா வருவினை மாயவன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே.

பொருள் - மிகவும் உயர்ந்தவர்கள் எப்போதும் சிந்தித்தபடி வணங்கி நிற்பதான திருக்குருகூர் என்ற ஆழ்வார்திருநகரிக்கு ஸ்வாமியாக, மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனுடைய திருநாமங்களை எப்போதும் கூறியபடி உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் திருவடிகளாகிய மாலையைத் தலையில் அணிந்தவராகிய நம்மாழ்வார் விண்ணப்பம் செய்ததும், பூர்ணமான சொற்களால் மாலை போன்று அமைந்துள்ளதும் ஆகிய இந்த நூறு பாசுரங்களை நன்றாகக் கற்று உணர வல்லவர்கள் - பல பிறவிகளை ஏற்படுத்தித் தரும் பிறவி என்ற பெயர் உள்ளதும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழிக்கவல்லதும், உலகவிஷயங்கள் குறித்த ஆசையை உண்டாக்கி வஞ்சிப்பதும், ஆகிய ஸம்ஸாரத்தில் அகப்படமாட்டார்கள்.

அவதாரிகை – நீர் பகவத் ப்ரஸாதலப்த ஜ்ஞாநத்தையுடையீருமாய், இப்படியறுதியிட்டுக் காண்கைக்கீடான நன்மையை யுடையீருமா யிருக்கையாலே நீரிப் பேறு பெற்றீர். உம்மைப் போலே ஜ்ஞாநமுமின்றிக்கே பாக்யஹீநருமாய்ப் பிற்பாடருமான ஸம்ஸாரிகள் செய்வதென்னென்ன; அவர்களுக் கென்றனை ஜ்ஞாந மில்லையே யாகிலும் நான் சொன்ன விப்பாசுர மாத்ரத்தையே சொல்ல, அவர்களு மெல்லாம் நான் பெற்ற பேறு பெறுவார்க ளென்கிறார்.

விளக்கம் – ஆழ்வாரிடம், “பகவத் ப்ராப்தி ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவல்ல ஞானம், ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே உபாயம் என்று நிச்சயமாக உரைக்கும் நிலை ஆகியவை உமக்கு உள்ளதன் காரணமாக நீவீர், பகவத் அனுபவத்திற்கு விரோதியாக உள்ளதான ஸம்ஸாரம் நீங்குவதான வேறு பெற்றீர். ஆனால் உம்மைப் போன்ற ஞானம் இல்லாமல், பகவத் ப்ராப்தி என்ற பாக்யமும் இல்லாமல் உள்ள ஸம்ஸாரிகள் என்ன செய்ய இயலும்?”, என்று கேட்க; அவர், “அவர்களுக்கு என் அளவிற்கு ஞானம் இல்லை என்றாலும், நான் உரைத்த இந்தப் பாசுரங்களை உரைத்தால் போதுமானது; அவர்களும் நான் பெற்ற இந்தப் பேற்றினை அடைவார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நல்லார்நவில்) லோகத்தில் ஸத்துக்களடைய “ஆழ்வா ராழ்வார்” என்னா நிற்குமத்தனை; “ராமோ ராமோ ராம:” இதிவத். “ஸர்வதாபிகதஸ்ஸத்பி:” பெருமாள் சிரமஞ் செய்து விட்டு ஒரு நிழலிலே யிருந்தவளவிலே பரஸம்ருத்யைக ப்ரயோஜநரானவர்கள் அதுக்குறுப்பானவை கற்கைக்காக வந்து படுகாடு கிடப்பர்கள். “ஸமுத்ர இவ ஸிந்துபி:” இப்படி கிடக்கிறது, இவர் குறை நிரம்புகைக்கோ வென்னில், பண்டே நிரம்பி நிற்கிற கடலை நிரப்புகைக்கன்றிறே ஆறுகள் வந்து புகுகிறது; நடுவு தரிப்பில்லாமையிறே. (திருமாலித்யாதி) அவர்களடைய ஆழ்வாரென்னா நிற்கச்செய்தே இவர்தாம், “பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலு மவர்கண்டீர் எம்மையாளும் பரமர்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (நல்லார்நவில்) - லோகத்தில் உள்ள அனைவரும் ஒருமித்து, “ஆழ்வார் ஆழ்வார்” என்பர். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (131-100) – ராமோ ராமோ ராம: - லோகத்தில் உள்ளவர்கள் இராமா இராமா இராமா என்றபடி இருந்தனர் - என்பது போன்றாகும். இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ஸர்வதாபிகதஸ்ஸத்பி: - கடலானது நதிகளால் அடையப்படுவது போன்று இராமன் ஸாதுக்களால் அடையப்படுகிறான் - என்றது காண்க; அதாவது இராமன் தனது பணிகள் அனைத்தையும் செய்து முடித்துவிட்டு ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள ஓரிடத்தில் அமரும்போது, மற்றவர்களுடைய நன்மை என்பதையே சிந்திக்கும் சாதுக்கள் தங்களுக்கு வேண்டியதைக் கேட்பதற்காக இராமனிடம் காத்து நிற்பார்கள். இவ்விதம் இவர்கள் நிற்பது இராமனுக்கு ஏதோ குறை உண்டு, அதனை நீக்குவதற்காகவோ என்றால், இல்லை; முன்பே நிரம்பியுள்ள கடலை நிரப்புவதற்காகவோ ஆறுகள் கடலில் கலக்கின்றன? அது போன்று இவர்களுடைய குறைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளவே ஆகும். (திருமாலித்யாதி) - மதுரகவியாழ்வார் போன்ற பலரும் “ஆழ்வார், ஆழ்வார்” என்று கூறிக்கொண்டு அவரைச் சுற்றி நிற்கும்போது, இவர் திருவாய்மொழி (3-7-1) – பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலு மவர்கண்டீர் எம்மையாரும் பரமர் - என்று அவர்களைப் புகழ்ந்தபடி உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - ச்ரிய:பதியுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுகைக்கு அதிகாரமுடையவர்களுடைய திருவடிகளாகிற மாலையைச் சூடுகையே நிரூபகமாக வுடைய வாழ்வார். (விண்ணப்பஞ் செய்த) “அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்று தொடங்கி விண்ணப்பஞ் செய்து தலைக்கட்டின வார்த்தையாயிற்று. (சொல்லார் தொடையல்) ஆப்தவாக்ய மென்றாதரிக்க வேண்டா, “பாட்யேகேயேச மதுரம்” என்கிறபடியே யிருக்கிற இதில் ஸாரஸ்யத்துக்குமாக வாதரிக்க வேணும். (இந்நூறும்) மஹாபாரதம் போலே பரந்திருத்தல், ப்ரணவம் போலே சுருக்கியிருத்தல் செய்யாதே, நூறுபாட்டாய், ஜ்ஞாத வ்யாம்சமடைய உண்டாயிருக்கை. (வல்லாரமுந்தார்) பலத்தை முற்படச் சொல்லுகிறார். எதிலமுந்தாரென்கிற தென்னில், (பிறப்பாம் பொல்லா) ஜந்மமாகிற பொல்லா. ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய், ஈச்வர சேஷமாயிருக்கிற வாத்மவஸ்து, அதுக்கநுரூப மன்றிறே அசித்ஸம்ஸர்க்கம். (அருவினை) கர்மபரம்பரையாலே,

மேன்மேலன அது தன்னை வர்த்திப்பித்துப் பூண்கட்டுமதாயிருக்கை. (மாய) ருசிவாஸனைகளைப் பிறப்பிப்பதாய்; (வன்சேறு) தோய்ந்தார் பின்பு கறை கழுவ வேண்டும்படியா யிருக்கை. (அள்ளல்) காலிட்டால் கீழே சுரிக்கும்படியா யிருக்கை. (பொய்ந்நிலம்) அதுதான் கீழ்த்தரையின்றிக்கே யிருக்கை. இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்தார்கள்.

விளக்கம் - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களை உச்சரிப்பதற்கான அதிகாரம் உள்ளவர்கள் அந்த அடியார்கள் ஆவர். அவர்களுடைய திருவடிகள் என்னும் மாலையைச் சூடிக் கொள்வதே தன்னை அடையாளம் காண்பிப்பதாகும் என்றுள்ள ஆழ்வானர். (விண்ணப்பம் செய்த) - திருவிருத்தம் (1) - அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே - என்று தொடங்கி விண்ணப்பம் செய்த சொற்கள். (சொல்லார்) - இது நம்பத்தகுந்த ஒருவருடைய சொற்கள் என்ற ஒரு காரணத்தினால் மட்டும் இதனைக் கற்கவேண்டாம்; இராமயணம் பாலகாண்டம் (4-8) - பாட்யேகேயேச மதுரம் - படிப்பதற்கும் கேட்பதற்கும் ஏற்றபடி உள்ளது - என்று கூறுவது போன்று இந்தத் திருவிருத்தத்தில் உள்ள ரஸம் போன்றவற்றுக்காகப் படிக்கவேண்டும். (இந்நூறும்) - மஹாபாரதம் போன்று மிகவும் பெரியதாகவும், ப்ரணவம் போன்று மிகவும் சிறியதாகவும் இருந்து ஆழ்பொருளைக் கூறாமல், நூறு பாசரம் மட்டுமே கொண்டு ஞானத்தை உணர்த்துவதாக உள்ளது. (வல்லாரழுந்தார்) - முதலில் இதன் பலனை உரைக்கிறார். (பிறப்பாம் பொல்லா) - ஜன்மம் என்கிற. (பொல்லா) - ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவையே நிறைந்துள்ளவனும், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையானவனும் ஆகிய ஜீவாத்மாவுக்கு மாறாக உள்ள அசித் பொருள்கள். (அருவினை) - தொடர்ந்து வருவதான கர்மங்கள் என்பவை மேன்மேலும் வளர்ந்து, அவை விலங்கு இடும்படி உள்ள நிலை. (மாய) - ருசி மற்றும் வாசனைகளை உண்டாக்குவதான. (வன்சேறு) - இப்படிப்பட்ட சேற்றில் விழுந்தால் பின்னர் அதனால் உண்டாகவல்ல கறையை நீக்க இயலாதபடி உள்ள நிலை. (அள்ளல்) - அதில் காலை இட்டால் மீண்டும் கீழே இழுக்கும்படியான, (பொய்ந்நிலம்) - அதாவது இந்த ஸம்ஸாரம் என்பது தரை என்று கீழே ஏதும் இல்லாமல், அதன் மேல் நின்றால், மேன்மேலும் கீழே கால்கள் தரையைக் காணச் சென்றபடி அழுந்தும் நிலை. இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கமாட்டார்கள்.

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருவிருத்தம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த திருவிருத்தம்
வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே தஞ்சம்
நம்மாழ்வார் திருவடிகளே தஞ்சம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே தஞ்சம்